

MÉREGTELENÍTŐ
2020.02.szám

KEDVES OLVASÓ!

Nem volt nehéz telünk – eddig. Egyszer vagy kétszer hullott némi hó, vagy egy kis dara, és csak egy kevéske zúzmara rajzolta csipkésre hajnalonként az ágakat és az örökzöld bokrok leveleit.

Persze, ez könnyebbé tette számunkra a közlekedést, nem nagyon hiányoltuk a csúszós utakat, a hó eltakarítás fáradságos munkáját. És az erdei állatok bokáit sem sebezte véresre a hó tetejére fagyott jég.

Mégis...Ha tél, hát legyen tél, így fogalmazta valaki a buszon, mögöttem beszélgetve, és a klímaváltozás ártalmait taglalva.

Most olvastam egy nagyon finoman fogalmazott tudományos jelentést, miszerint rekordütemben nő egy üvegház hatású gáz légköri koncentrációja, ami hűtőrendszereket gyártó kínai és indiai gyárakból származhat. Vajon hogy lehet ez, kérdezik a kutatók, mikor már 2 éve azt jelentették, hogy csaknem teljesen beszüntették ennek a gáznak a kibocsátását. Lehet, hogy ez csak a jelentésben volt sikeres?

Nem mérgezek Olvasó a gyanakvás és a keserűség mérges szavaival. Olyan védtelennek érzem magunkat, mint a címlapon ezt a drága kis őzikét. Nem érti, csak elfogadja a környezete ártalmait, és ameddig csak lehet, alkalmazkodik a körülményekhez, védekezik a veszélyek ellen. Ártalmasak az ipari hulladékok, mérgek, károsak a kórokozók, de a nemtörődömség, a rosszindulat és a hazugság még ennél is ártalmasabb számunkra.

Én mindig azt nézem, mi az a nagyságrend, amivel szembe tudok szállni. (Mióta orvosként nem dolgozom, még a kórokozók sem félnek tőlem 😊!)

Talán magamban kell legelőször szétnézni. A gyanakvás, aztán a reményvesztés, a bizalmatlanság a Gondviseléssel szemben - nos, ezek az én életterem ártalmi. Meg az „én ededül” című óvodás magatartás. Velük kell felvennem a küzdelmet.

Hogyan? Napi (n)agytakarítással, energia-tankolással – ami mifelénk az ima keretein belül történik. És minden napos segítségért folyamodással - a nehezebb időkben többször naponta. Ezek mindenki számára hasznosak.

Hát így induljunk neki ennek a kedves februárnak, ami rövid – bár szökőév van! - és előre látom, jóindulatú hónap lesz.

Légy Te is bizakodó, Kedves Olvasó! Márciusban találkozunk!

Aranyosi Ervin: Úgy szeretnék egyszerűen...

Úgy szeretnék egyszerűen és boldogan élni,
élményekkel gazdagodni, álmokról mesélni.
Lépten-nyomon észrevenni, meglátni a szépet.
hálás szívvel visszaadni kapott emberséget!
Úgy szeretnék varázsolni, élő csodát látni,
úgy szeretnék jó tetteket méltón meghálálni.

De jó lenne, ha sok ember támogatna benne,
ha világunk élhető hely, kis mennyország lenne.
Úgy szeretnék ember lenni, érzéssel megáldott,
s úgy szeretném átformálni a züllött világot.
Úgy szeretnék fényt gyűjtani a sötét fejekben,
úgy szeretnék éreztetni és láttatni egyben.

Úgy szeretném tanítani, miről szól az élet,
tovább adni, jó példával, tanult emberséget.
Úgy szeretnék...de úgy hiszem ez az egész álom,
tanulnom kell jobbra válnom, most is ezt csinálom.
Úgy szeretnék egy szép napon boldog ember lenni,
addig persze tanítok, és tanulok szeretni

F. Nagy Gábor: Téli vers

Elmaszatolt szürke égen
elbujdosott fenn a nap,
köd szitál az útra, térre,
elrejtje a házakat.

Eltünteti kinn a kertet,
fákat és a bokrokat,
nem látni most a magasban
repülő madarakat.

Elbújt benne a hóember,
csak ugatást hallani,
a kutyánk is ködtengerbe
ugrott be ma játszani.

FARSANG

Dirreg, durrog a mozsár,
táncosra vár a kosár.
A kávészem int neki,
míg az őrlő pergeti.

Mákos patkó, babkávéné,
értünk van a parádé.
Heje-huja vigalom!
Habos fánk a jutalom.

Lev Tolsztoj: Életöröm

A boldogság joga – mint mondják – az élethez való jog.

De van-e jogom örülni az életnek? – kérdeztem, miközben az erdőn át lovagoltam.

Így feleltem magamban: igen, minden embernek joga van az örömhöz, amikor ebbe a világba belép. De csak az örülhet, aki nem követ el bűnt, amellyel szenvedést okoz másoknak.

Jónak kell lennem! – ebben rejlik mostani földi létem igazi boldogsága, ez a feladatom és ideérkezésem lényege.

...Az új akkor tud belépni az életedbe, ha helyet csináltál neki: ha a régi romba dőlt, és te kisöpörted a romokat. Nem kell akarni semmit, csak megengedni, hogy elém jöjjön a lehetőség. (...) Hagyom, hogy kialakuljon valami. Engedem kialakulni...

Móra Ferenc: Angyalok kertje

Sohase felejttem el azt a nyári estét, amikor Gáspár úr megmondta Matykónak, hogy búcsúzzon el tőlünk, mert a kastélyban nincs tovább helye a csintalanságai miatt.

- A városba adlak iskolába a Biczók mester keze alá, aki fűzfavesszővel szelídíti a rakoncátlan gyereket. Megmondtam neki, hogy ne sajnálja tőled a virgácsot, ha te se sajnálsz engem, és szégyent hozol a nevemre a rosszaságoddal.

Matykó elsápadt, de nem szólt egy szót se, csak összeszorította dacosan a száját. Őhelyette Petykó szólalt meg:

- Hát énvelem mi lesz, édesapám?

- Te itt maradsz mellettem, mert te vagy minden örömöm és büszkeségem. Teneked meg Dióbélnak tanítót hozatok a kastélyba.

Matykó még sápadtabb lett, Petykó azonban elvörösödött a füle hegyéig. A szelíd, félénk gyerek kihúzta magát, és odaállt az apja elé.

- Édesapám, tessék nekem megengedni, hogy én is Matykóval mehessek - csegett a hangja bátran. - Édesapám, én nem válok el a testvéremtől.

Már akkor ott is állt mellette, és akármilyen durcásan vonogatta a vállát Matykó, átölelte a két karjával. Én is odalopódtam hozzájuk, de én csak

álltam szerényen a kis uraságaim mellett, mint a vadalmahajtás a rózsabokrok közt.

- Nekem mindegy - vont vállat Gáspár úr komoran -, akkor elmehettek mind a hárman.

Aztán magunkra hagyott bennünket, de előbb olyan melegen szorította a szívére Petykót, mintha ki se akarná többet eresztetni a karjából.

- Drága jó fiam - csókolgatta a kipirult orcáját -, maradj mindig ilyennek.

Nekem is nyomott egy barackot a fejem búbjára: - Álmodj szépeket, kis Dióbél - hanem Matykóhoz nem volt egy szava se. Úgy tett, mintha nem is látná.

Ahogy kifelé indult a szobából, Matykó rántott egyet magán, mintha utána akarna szaladni, de aztán fölívágtta a fejét, mint a dacos csikó, és bement a gyerekszobába. Kisvártatva már olyan vígan fütyörészett, mintha sárgarigók iskolájába készülne.

Hanem azért nehezen ment az elalvás azon az éjszakán mind a hármunknak. A két testvér valahogy mégiscsak álomba forgolódtta magát, de én akármilyen szorosan lefogtam a szememet, csak kipattant az mindig. Forgottam előrehátra, odabújtam a jó hideg falhoz, fejemre húztam a vánkos sarkát: mind nem ért az semmit.

„Hátha odakint röpködnek az álomtündérek” - gondoltam magamban, s a nyitott ablakon kihajoltam a kertbe. Csodaszép nyáréj volt, csöndes és meleg. Nem hallatszott semmi nesz. A fülemülék már aludtak, a fecskék még nem ébredtek föl. A szellő oly halkán ringatta az ágakat, hogy az alvó levelek meg se zördültek bele. Csak a jázminbokrok virágai libegtek szelíden, ezer meg ezer fehér pille gyanánt. Ahogy így nézelődök az ablakpárkányra bókolva, mintha csak aludnék, egyszer csak valami világosság kezd derengeni a kert közepén.

„Szentjánosbogarak” - gondoltam magamban. De olyan erős lett a világosság, hogy millió szentjánosbogártól se telne olyan, és csöndes muzsikaszó kezdett zsongani a levegőben. Olyan halk, mintha a csillagok közül jönne, s mégis olyan csodálatos erejű, hogy táncolni kezdtek rája a fűvek és virágok. Az öreg birsek lassan ringatták koronájukat, a rózsák gallyai gyorsabban verődtek össze, s az álmukból fölriadt pillék vidáman csapongták körül a liliomok bókoló kelyhét. Még a szökőkút vize is szinte ütemre szökött a magasba, s én magam is táncra illegtem a titkos muzsika dallama szerint. Egyszerre olyan kápráztató lett a világosság, hogy be kellett hunyni a szemem. Mire kinyitottam, tele volt a kert angyalkákkal.

Virágok kelyhéből nőttek-e, csillagok sugarán szálltak-e, én nem tudom, de annyian voltak, hogy nem győztem őket megolvasni. Azt hiszem, a Jóisten engedte meg nekik, hogy ezen a gyönyörű éjszakán leszálljanak a földre, s kimulassák magukat idelent jó gyerekek módjára.

Szó ki nem mondhatja, milyen szépen játszadoztak. A jegenyék hajlós sudarán hintáztak, a liliomok tölcséreiből mézet szörpöltek, a pillangókkal cicamacáztak. A fűszál nem hajolt meg apró lábacskaik alatt, ha jártak.

Nevetésük csengett, mint az ezüstcsengettyű. Utoljára bújócskát játszottak a tuják közt, csakúgy, mint a földi gyerekek szoktak.

A legkisebbiküknek, aranyhajú, kék szemű angyalkának csíkos pántlikafüvel bekötötték a szemét, s odaállították hunyni az ezüstlevelű olajfa alá. Ebben a percben megszólalt az eresz alatt a fecske:

- Dicsértessék, csicseri, aki megnyugasztott, dicsértessék, ficseri, aki felvirrasztott!

- Pittypalatty, pittypalatty, szőke hajnal felvirradj! - felelte rá a másik sarokból a fürjecskénk. Egyszerre elsötétült a kert, elhallgatott a muzsika, s egy szempillantás alatt úgy elrepültek az angyalkák, mint az álom. Nem maradt ott közülük, csak a bekötött szemű. Azt hitte szegényke, azért lett olyan nagy csend, mert elbújtak a pajtásai, s várta türelmesen, mikor kiáltják már: „Szabad!”

Egyszer aztán elfogyott a türelme, lekapta a szeméről a pántlikafüvet, s egyszerre elpityeredett, mikor észrevette, hogy itt hagyták a többiek. Mi lesz most már övele? Ki mutatja meg neki az utat az égbe? Ki vezeti vissza a Jóisten térdire?

- Virág testvérekém, mutassátok meg az utat az égbe! - tördelte lecsüggedt szárnyal kezeckéjét.

A virág testvéreké azonban már megint elszunnyadtak. Rózsák kelyhe, liliomok tölcse, jázminok csillaga összeborult, úgyis keveset aludtak az éjszaka.

Az angyalka a nyárfához fordult sírva és jajgatva:

- Te olyan nagy vagy, olyan messze látsz, te mondd meg, hogy merre kell a Jóistenhez menni! - Fölfelé, fölfelé! - felelte ezüstleveli zörgésével, karcsú orma ingásával a jegenye. - Istenkém, az ég olyan nagy, a csillag olyan töméntelen sok: melyik mellett visz el a sok közül a mennyek útja?

Nem tudta senki, senki. Pedig már kezdett mosolyogni a hajnal, tülkölt az utcán a csordás, ébredezett a falu. A hátam mögött pedig hirtelen fölcsendült a Matykó hangja, aki térdepelve imádkozott az ágyban:

- Édes jó Istenkém, én úgy szeretlek téged, szeress te is engem, és engedd, hogy az édesapám engem is úgy szeressen, mint Petykó testvérkémet szereti.

Az imádság szállt, szállt mellettem kifelé az ablakon, és arany nyíl módjára futott fel a mennybe. Az itt felejtett angyalka pedig nevetve csattantotta össze a szárnyát:

- A tiszta szívű gyermekek imádsága egyenesen az Úristenhez száll. Tudom már az utat a mennybe! - S azzal repült az imádság nyomában, hasadó hajnal rózsafelhőin keresztül, halványuló csillagok között fel a Jóistenhez.

Kosztolányi Dezső: Tücsökdal az éjszakában

Valamikor – két vagy három éve lehet már – gyorsvonaton robogtam egy nyári szürkületkor. Kihajoltam az ablakon s szinte beleszédültem a fekete, szénaillatos sötétségbe. Kezemben egy hosszú, finom cigaretta parázslott s lankadtan, tétlenül néztem, mint alszik el, szenesedik meg, feketül hozzá az alvó, mozdulatlan éjszakához. A kerekek süket dübörgésében egyszerre csak egy ezüstös trillát hallottam. A szürke mezők mélységében, valahol messze, messze egy tücsök dalolt magánosan, egyedül.

Akkor egyszerre elérzékenyültem a primitív hangszeren és szemeimbe könnyek csorogtak. Cigarettaimat leejtettem az éjszakába. Oly fájó, édes és különös volt, hogy egy tücsök valahol messze dalba kezd, egy gyorsvonaton rohanó vándor meghallja és magával viszi az emlékét.

Aztán egészen elfelejtettem a tücsök nótáját. Két vagy három éve lehet már. Ma pedig itt ülök a lámpám árnya alatt és fűtött szobában, csikorgó télen újra hallom a tücsök dalt, az ezüstös, trillázó éneket, amely egyszer – valamikor – hozzám repült az éjszakában. Egyszerre nevetni és sírni szeretnék. Miért, miért kell újra ellágyulnom?

Az ismeretlen mezőn azóta sokszor elszáradt és kivirult a fű, az ugart fölszántották, ezer és ezer fiatal tücsök kezdett új dalba s az én igénytelen énekesem még azon a nyáron meghalt. A vidék talán el is pusztult egészen, a gyorsvonatom mozdonyát, amely tovaröpített a dübörgő síneken, azóta piszkos kereskedésekben ócskavasként árulják, a gépész meghalt, a jelzőlámpa összetört, a kocsik inai meghibbantak és a vasút utasai szertezüllöttek, örökre eltűntek a szemem elől. A dal azonban él, a tücsök, ez az apró fűzfapoéta, ez a semmi, ez a ciripelő, zöld féreg egyre húzza lelkemben fájdalmas, vékony hegedűjét.

És dala most újra a vágy, az öröm, a fájdalom végtelenségét kelti föl bennem, mint akkor – két, vagy három éve – a nyári szürkületben.

120 éve született, 50 éve hunyt el Fekete István...

A Somogy vármegyei Göllén látta meg a napvilágot 1900. január 25-én. Fekete Árpád tanító, iskolamester és Sipos Anna első gyermeke volt. Egyik őse a nagy francia forradalom menekültje, dédnagybátyja pedig Damjanich János 1848-as honvédtábornok, aradi vértanú volt.

Bár elsősorban ifjúsági és állatregény íróként emlegetik, valójában, mellékes könnyedséggel, zseniális emberábrázoló. Műveit, szemet simogató sorait, kristálytisztá, pihentető prózáját, humorát a felnőttek talán még jobban élvezhetik, mint az ifjabb olvasók.

Népszerűsége mindmáig töretlen, ami annak is köszönhető, hogy művei számos feldolgozásban kerültek a közönség elé.

A természettel együtt élő és érző, annak titkait jól ismerő ember volt, írásaival új műfajt teremtett, mellyel a civilizáció révén a természettől eltávolodott embert újra a természet közelségébe tudta hozni.

Újságunk rendszeres „szereplője”, mivel írásai igazán „méregtelenítően” hatnak az olvasóra.

Íme rövid idézetek világlátásáról, a természetről, az emberről:

„...Szeretem a ködöt, amely eltakar, és egyedül lehetek benne. Szeretem a ködöt, mert csend van benne, mint egy idegen országban, melynek lakója a magány, királya pedig az álom. Szeretem a ködöt, mert túl rajta zsongó jólét, meleg kályha, ölelésre tárt karok és mesék vannak, melyek talán valóra válnak. Szeretem a ködöt, mert eltakarja a múltat, a jövőt, és a jelen is olyan homályos benne, hogy talán nem is igaz. Olyan kevesen szeretik a ködöt, és olyan kevesen találkozunk benne, de akik találkozunk, nemcsak a ködöt, de egymást is szeretjük....”

„...Nem lehetett megmozdulni ebben a csendben, ami elment és visszajött, mint a szeretet emléke, mint a simogatás, ami régen elmúlt, s nem múlik el soha...”

„...Ballagtam a falumban. Nem ismertem senkit, s engem sem ismert meg senki. Régi házunk falát megsimogattam, homályos ablakszemébe belenéztam, és magam láttam benne.

A faluvégen aztán befordultam egy kis zsúpos házba. A fakilincs ismerősen kattant, a pitvarban öreg faragószék és gereben, az ajtó felett paprikafüzér és a nyitott tűzhely mellett fekete kendős öregasszony.

– Én vagyok, Rozi néni.

Száraz, öreg kezével beárnyékolta szemét.

– Istenem! Nemhiába tűzzel álmodtam az éjjel!

Megölelt, megcsókolt, és kinyitotta a szobaajtót.

– Maradjunk csak itt, Rozi néni.

– De itt füst van.

– Az a jó, Rozi néni.

– Nem tellett kéményes tűzhelyre. Majd száraz fát dobok rá, hogy ne füstölögjön.

S a régi tűzhelyen felcsapott a láng. Egyszerre világos lett a konyhában. A tűzből békés melegség lehelt ránk, a gyenge füstből elmúlt esték vacsoraszaga s az öreg edényekből lakodalmi levesek emléke.

Néha csillagos szikrák pattantak ki a kemence száján, és amint összeroskadt a zsarátnok, perelni kezdett egy kis kék láng.

Az öregasszony megfogta kezem, és én megnyugodtam. Ezzel a kézzel dajkált valamikor, és ezzel takart be, amikor beteg voltam.

– Tegyek még a tűzre?

– Tegyen, Rozi néni!

Néztük a tüzet; mellettünk megállt a csend, a szobában mintha csattant volna a régi takácsszék vetélője, az öregasszony átölelte a vállam, és egyszerre a régi lett minden.

Szívemben újra megvillant a régi nyarak ragyogása, régi ízek édessége, régi mezők szénailata, és az öreg karok reszkető ölelésében megéreztem, hogy minden elmúlhat körülöttünk, elmúlhatunk mi magunk is, de a jószág ifjúsága és a tűz dajkáló, drága melege el nem múlnak soha...”

...A köd hol ritkult, hol sűrűsödött, de látni nem lehetett semmit. – A gyertyákat eddig már meggyújtották, a szobában gyantás fenyőszag és a szeretet puha melege...

Az erdőben megzendült a szél s a köd mintha most visszafelé folyt volna le a völgybe. Kimásztam a kunyhóból s a szél mintha vizes lepedőt borított volna a hátamra, de a köd ritkult és néha mintha az eget is látni lehetett volna. – Káprázat – gondoltam, de aztán nagyot dobbant a szívem, mert megláttam egy apró csillagot. Aztán még egyet, aztán az egész Göncöl szekeret, s a hátsó tengely végében, magasan – Uram Isten! – a sarkcsillag! Észak! Egészen balra kellett fordulnom, mert erre egyenesen belemegyek az elhagyott kőbánya szakadékába. Végigfutott a hátamon a hideg, de jól megnéztem az irányt, s mentem sietve a csillag irányába, amíg csak újra el nem borította a köd.

De most már nem bántam, mert negyedóra múlva a régi fahordó úton botlottam meg és félóra múlva tapogatózva és meg-megállva bár, de kint voltam az országúton.

Most már melegem volt, mert kiléptem, amennyire lehetett, de aztán megálltam és hálás szívvel néztem fel a ködös boltozatra, mert az a gondolat formálódott ki bennem, hogy az emberi élet nyomorúságában, félelmében és sötétségében irányt mutató sok csillag mind-mind ugyanaz a csillag, mint az Idők, Királyok és Pásztorok útmutató betlehem-i csillaga.”

„...Hallgatom a szívem. Ha majd egyszer megáll, és elszakad a testemtől az, ami én vagyok, lehajlok még egyszer, és megcsókolom a szívem; megcsókolom, mert szeretett engem és szerette az egész világot. Jól tudom: a fényt a szemem itta, a dalt a fülem fogta, a simogatást a kezem érezte, szép utakon a lábam vitt, és a gondolatok a fejemben születtek, mint az ég távoli villódzása, de mindezt a szívem gyűjtötte össze, és belőle lett minden, ami Szeretet...”

Berényi Mihály: Szép, új világ

Dallamos szimfóniával
Dvořak zenéje vesz körül.
Ilyenkor a fáradt lelkem
kimondhatatlanul örül.

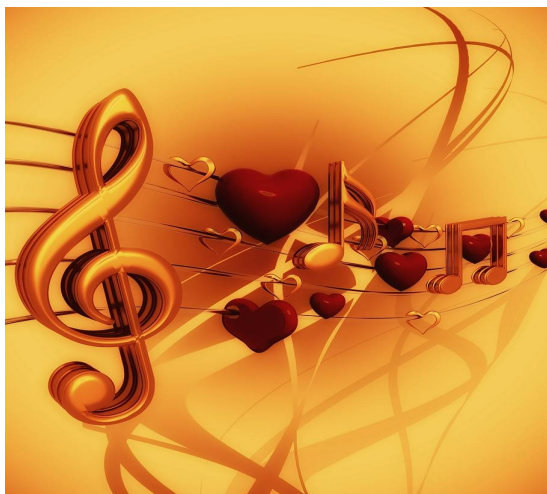
De miféle „új világ” vár
rám a nyolcvanötödikben?
Ha tíz körömmel fogódzom
Jézusban, az istenhitben?

Némi fény még föl-földereng.
Mihály! Nézz előre! Messze!
Ne a Földre, a keresztre!
Folytatása vajon lesz-e?

Eljön-e a gyakran hallott
szép, új világ a síron túl?
Hogyan fogad? Öleléssel?
Vagy jól megbüntet a zord Úr?

Szép, új világ! Létezel te?
Valóság vagy? Csak ígéret?
Ha letelt a földi élet,
az Úr maga elé kéret?

Van esélyem új világra?
Ott is gyönyörű zenére?
Az út végén mit kiáltok?
Nem jajt!
Megérkeztem végre!

Minden emberi szívnek
megvannak a maga húrjai.
Ha tudjuk hogyan szólaltassuk
meg a megfelelő hűrt,
elő tudjuk varázsolni a zenét
(Mahatma Gandhi)

Ha szeretsz,
többet látsz a világból,
s minél többet látsz,
annál jobban szeretsz.
(A. de Saint-Exupéry)

Böjte Csaba:

...Olyan jó azt mondani: Nézd, Istenem, itt vagyok, a kezedbe helyezem az életem, nevelj, formáld engem. Te tudod, mire van szükségem. Dicsőséges szép napokra, vagy talán kudarcra, betegségre? Legyen áldott a Te neved, én bármit elfogadok a Te kezedből. Ha akarod, dicsőítsd meg gyógyulásommal a Te szent nevedet, de ha úgy látod jónak, mint az aranyat a tűzben, tisztíts meg engem is a kudarcok, a szenvedés, a betegség kohójában.

Hatalmas szabadságot, békét ad, ha valaki tudatosan, nagy-nagy alázattal Isten jóságos, de határozott kezébe meri tenni magát

Nosztalgia...

Tapasztalataim szerint kevesen ismerik Mécs László verseit. A napokban hallottam egy rövid rádiós összefoglalót a méltatlanul agyonhallgatott papköltőről, életművéről.

Pár sort írok Róla. Eredeti neve: *Martoncsik József* (1895.01.17.– 1978.11.9.) magyar premontrei szerzetes, költő, lapszerkesztő.

Falusi tanító fia. Középiskolai tanulmányait Kassán végezte el. A Pázmány Péter Tudományegyetem magyar-latin szakos hallgatója lett. 1914-ben belépett a premontrei rendbe. 1915-től jelentek meg versei. 1916-ban a premontrei rend tanárjelöltjeként folytatta tanulmányait. 1918-ban pappá szentelték. A felvidéki premontrei gimnáziumok megszűnése után könyvtáros, majd 1920-1929 között nagykaposi plébános volt. 1923-ban jelent meg első könyve, a *Hajnali harangszó*. 1929-ben már Farkas Gyula életrajzát is megírta. 1930-ban a premontrei rend főnöke Királyhelmece nevezte ki plébánosnak. 1935-ben sikeres erdélyi körutat tett, és megfordult Franciaországban, és a Benelux államokban is. Ekkor találkozott Paul Valéryvel, aki 1944-ben előszót írt a második francia nyelvű verseskötetéhez. 1941-1942 között a Vigília főszerkesztője volt.

1945 után barátainál, rokonainál visszavonulva élt. 1953-ban koholt vádak alapján 10 évi börtönbüntetésre ítélték. 1956-ban rehabilitálták. 1957-től ismét lelkipásztori tevékenységet folytatott. 1958 tavaszától rendszeresen prédikált az óbudai plébániatemplomban. 1978-ban Pannonhalmán ünnepelte pappá szentelésének 60. évfordulóját.

Fiatal korom kedves verse jutott eszembe az előadást hallgatva. Ma is aktuális, hisz olyan sokszor látjuk utazás közben a mobiltelefon képernyőjére tapadt anyai szemeket, mellettük türelmetlenkedő csemetéik próbálnak némi figyelmet kiharcolni maguknak. Én szándékosan keresem a tekintetüket, szinte provokálom a mosolyommal. Hát erről szól az alábbi kedves vers is:

Mécs László: A gyermek játszani akart

A vonat futott. A kupé-dobozok
szűkek voltak. A gyermek unatkozott.
Tavaszi csermely-életnek szűk volt a part.
A csermely áradt. A gyermek játszani akart.

A gyermek szeme tükröt keresett:
anyjára mosolygott és várt egy keveset,
az anya arca nem tükrözte vissza,
szomorú volt. A tükör nem volt tiszta.

A gyermek szeme tükröt keresett:
a bankárra mosolygott és várt egy keveset,
a bankár arca nem tükrözte vissza,
bőrzét böngészett. A tükör nem volt tiszta.

A gyermek szeme tükröt keresett:
egymást tükrözték a szerelmesek,
a gyermek rájuk mosolygott. Nem tükrözték vissza,
vágó fátyolozta. A tükör nem volt tiszta.

A gyermek szeme tükröt keresett:
a kalauz orcái veresek,
a gyermek rámosolygott, szürke szolga volt,
nem tükrözhetette vissza. Dolga volt.

A gyermek szeme tükröt keresett:
a gyermek rám mosolygott, s arcát, a kedveset
tükröztem, mint kék tó a teli holdat
s ringattam. Valahol angyalok daloltak

Ó, én ráérek. Nincs semmi dolgom itt a Pénzzel.
Nincs semmi dolgom a szerelmi mézzel,
sem kenyérrel. Ha megharcoltam a bűnnel a harcom;
a tükör tiszta, tiszta gyermek-arcom.

Én tükre vagyok minden mosolyoknak,
én azért élek, hogy visszamosolyogjak
virágra, lepkére, bokorra, rengetegre,
farkasra, bárányra, szivárványra, fergetegre,

fényre, holdra, csillagokra, szegényekre, gazdagokra,
szenvedésre, vidámságra, jó napokra, rossz napokra,
rózsafára, keresztfára, visszamosolyogjak mindenre,
visszamosolyogjak az Istenre.

Február 11. - A betegek világnapja...

II. János Pál pápa kezdeményezésére 1993 óta tartjuk becsben ezt a napot. 1858-ban ezen a napon jelent meg a Szűzanya Soubirous Bernadett francia lánynak Lourdes-ban, majd néhány nappal később a jelenés helyén lévő barlangban csodatevő forrás fakadt. Bernadett szerzetes lett, rövid élete során összesen 18-szor jelent meg előtte a Szűzanya. Az első jelenés helyén épült templomba évente több százezer zarándok érkezik, és több ezerre tehető a csodás gyógyulások száma. *A világnap célja, hogy "Isten egész népe kellő figyelmet szenteljen a betegeknek, segítse elő a szenvedés megértését."* Az Egyház ezen a napon a betegekért imádkozik, a szentmiséken sok templomban kiszolgáltatják a betegek kenetét a szenvedőknek.

Betegség, gyógyulás, imák – orvosi szemmel

Radu Țincu, a bukaresti Floreasca Sürgősségi Kórház főorvosa teljes meggyőződéssel állítja, hogy az Istennek mondott imák soha nem maradnak válasz nélkül.

„Az intenzív osztályon nagyon sok beteg igényli a pap jelenlétét, ami nem feltétlenül jelenti az utolsó órára való várakozást. A pap nem azért van jelen, mert az élet véget ér, hanem, hogy könnyítsen a beteg szenvedésén. Orvosként csak a fizikai fájdalmat tudjuk enyhíteni, de a betegeknek lelki megkönnyebbülésre is szükségük van. A kritikus pillanatok átélve sok betegnek átalakult az életfelfogása, voltak, akik visszatértek az istenhithez, mások ráataláltak. Sokan megosztották velem a tapasztalataikat, igazi apostolokként beszéltek a hit erejéről. Beszámolóik lényege:”igen, Isten létezik és segített meggyógyulni”.

Azok a betegek, akik vallási támogatást kapnak, elsősorban együttműködőbbek. Úgy tudom, az egyház azért szolgáltatja ki a betegek kenetét, hogy a gyógyulást segítse. Gyakran jelen voltam, amikor a család vagy a még öntudatánál levő beteg kérésére a pap kiszolgáltatta a szentségeket. Ezekre a pillanatokra visszagondolva elmondhatom, hogy látványos változások mentek végbe a beteg felépülésében. Voltak, akik csodálatos módon meggyógyultak.

A kómában lévő betegek esetében előfordult, hogy habár nem tértek magukhoz a szent kenet kiszolgáltatásakor, haemodinamikai paramétereik jelentős változásokat mutattak. A szívük gyorsabban vert és magasabb lett a vérnyomásuk. A kedvező vegetatív reakció, mint a szapora szívverés és a vérnyomás növekedése egy kómában levő betegnél valamilyen külső történésre utal. Ezek a változások abban a 40-50 perces intervallumban jelentkeztek, amikor kiszolgáltatták a betegek kenetét.

Láttam kómában lévő betegeket magukhoz térni a szentségek kiszolgáltatásakor, az ima közben beszéltek a családjukkal és a pappal. Orvosi pályafutásom során voltak olyan pácienseim, akikről az orvostudomány kijelentette, hogy nincs esélyük, de a szent kenet többszöri kiszolgáltatása után, és a családtagok intenzív imáinak hatására megmagyarázhatatlan módon felépültek.

Sok olyan betegem volt, akiknek a megmentése lehetetlennek tűnt, mégis újjászületve mentek haza. Az orvostudományt mindig ámulatba ejti Isten ereje. Mi, akik hajlandóak vagyunk észrevenni Istent, megértjük, hogy sohasem szabad kétségbe esnünk, épp ellenkezőleg, bízunk kell abban, hogy a gyógyszereken, az orvosi berendezéseken, a tudományon túl, létezik az Isten, aki tud segíteni rajtunk, és aki csodákat tud tenni. Az egyetlen kérdés az, hogy ezt látni akarjuk-e?

Egyesek azért nem tapasztalták az isteni beavatkozást az orvoslásban, mert nem voltak figyelmesek, vagy nem akartak figyelmesek lenni, hiszen meg vagyok győződve arról, hogy Isten nagyon sokszor megmutatkozott nekik is, csak annyira aggasztották őket a tudományos, pusztán emberi tényezők, hogy nem vették észre Isten közreműködését. Isten nem fedi fel magát hivalkodó módon, inkább úgy mutatkozik meg, mint egy finom, visszafogott erő. Ha készek vagyunk meglátni a segítségét és érzékelni Őt, könnyen megtehetjük.

Néhány éve kómában feküdt egy betegem, egy hitetlen nő, aki látványos módon magához tért. Részletesen beszámolt egy álmáról, amelyben egy ismeretlen, papnak látszó férfi átsegítette a kritikus pillanatokon. A kórház kápolnájában a Krími Szent Lukács ikont látva felismerte az álmában megjelenő férfit. Részletesen leírta, hogy ez a szent milyen szelídséget, melegséget sugárzott felé álmában.. Ez csak egyetlen eset a sok közül, amelyeknek az intenzív osztályon voltam a tanúja. Ez a személy mindenkinek elmondta, hogy élete legnehezebb időszakában, a kritikus pillanatokban segítséget kapott Szent Lukácstól, így sikerült meggyógyulnia.

Úgy gondolom, hogy a beteg ember számára sokkal nyilvánvalóbbá válnak a lelki problémák, amelyektől már korábban is szenvedett, de nem vett tudomást róluk. A halál közelsége valószínűleg egy sor belső átalakulást vált ki. A saját határaival szembesülve az ember egyre tudatosabban látja, hogy mit tett és mit szeretne jóvátenni. Éppen ezért a pap jelenléte a kórházban nagyon fontos a beteg lelki gyógyulásáért. Lehet, hogy a betegre soha be nem vallott bűnök nehezednek. Az imák hatására a kómában levő betegek arckifejezése is átalakul, derűsebbé válik, még akkor is, ha néhányan az élet végéhez értek. De ez a vég felszabadító is.

Lenyűgöző pillanat, amikor az intenzív osztályra belép a pap, hogy kiszolgáltassa a betegek kenetét, a családtagok, az orvosok és az ápolók pedig imádkozva körülállják a beteg ágyát. Ott történik valami, ami meghaladja a tudományt, az orvosi ismereteinket, az emberi megértést. Az Istennek mondott imák nem maradnak válasz nélkül.”

Reményik Sándor: Gyógyíts meg!

Én Istenem, gyógyíts meg engemet!
Nézd: elszárad a fám,
A testem-lelkem fája...
De épek még a gyökerek talán.
A tompa, tunya tespedés alatt
Gyökereimben érzem magamat,
És ott zsong millió melódiám.
Én Istenem, gyógyíts meg engemet!
Hiszen - nem is éltem igazában.
Csak úgy éltem, mint lepke a bábban.
Csak úgy éltem, mint árnyék a fényben:
Rólam gondolt roppant gondolatod
torz árnyékaképpen.
Egy kóbor szellő néha-néha
valami balzsam-illatot hozott.
Akkor megéreztem: ez az élet.
S megéreztem a Te közelléted, -
S maradtam mégis torz és átkozott.
Én Istenem, gyógyíts meg engemet.
Én szeretni és adni akarok:
Egy harmatcseppért is - tengereket.
S most tengereket látok felém jönni,
És nem maradt egy könnyem - megköszönni.

Széchezy Rita: Hálás beteg

Ferike „Penetratio bulbi” diagnózissal került felvételre a klinikára, ami közönségesen és durván annyit tesz, hogy kilyukadt a szeme.

Az ő esetében ugyan az elkövető és az áldozat is önmaga volt, köveket kalapált egy sóderdombon. Nem volt ebben semmi különös, máskor is előfordult már, hogy kincseket keresett a hátsó kertben, igen ám, de most nem múlt el nyomtalanul a kaland, egyszer csak azt vették észre az otthoniak, hogy a Feri gyereknek piros a szeme, s hiába kamillázzák, csak nem megy le róla. Elhozták a klinikára, hogy ugyan, adjanak rá valami jó kis kenőcsöt.

Csak alapos vizsgálatok és hosszú órák után lehetett összerakni az események valószínű menetét:

Ahogy Feri kíváncsian és nagy lelkesedéssel kalapálta a kavicsokat, a kalapács feje valami fémet, nála erősebbet talált, és egy gonosz kis szilánk lepattant róla. Gyors és apró nyílként fúródott a gyerek szemébe, úgy, hogy csendben össze is záródtak a fémszilánk mögött a sebajkak, ezért nem volt komolyabb panasza...

A vizsgálatok során, a különleges nagyító alatt tisztán látszott a kis fémszilánk, ahogy ott csillogott a narancsvörös színben játszó ideghártyán, hirdette, hogy onnan bizony a ma e világon létező legbonyolultabb szemműtéttel, a szemgolyó belsejébe hatolva lehet csak eltávolítani.

A Feri gyerek pedig mérgelődött, hogy itt kell maradnia ebben az unalmas, fehér kórházban, pedig nincs is semmi baja...

S aztán, mikor a tökéletes, sima lefolyású műtét után gyorsan épült föl, sem értette, minek ez a nagy sürgés-forgás körülötte, miért kell hosszú napokat ott töltenie, reggel-este vizsgálatra mennie, nyugton ülni, és hallgatni az öregek vízcsap csepegéséhez hasonlító, fárasztó beszélgetését, végeérhetetlen emlékezéseiket, betegségek történetét...

Ha nagyon elunta a dolgot, nyolcéves valójának teljes nagyságában kiállt a folyosó közepére, és ordítva káromkodott néhány másodpercig. Kemény szavak jöttek ki a kislegény száján, olyanok, amire nemigen volt mit mondani, csitítani.

Az anyja kijött utána ilyenkor a folyosóra, és dohánytól gyötört, mély férfihangon rákiabált, hogy ugyan már, ne kiabálj, de inkább csak a betegek megnyugtatóra, mintsem meggyőződésből.

Ferike nem volt tehát amolyan féltve nevelt, kicsi öltönyben nyakkendővel házi koncertet adó szelíd kisfiú, de mégis, ahogy teltek a napok, ahogy fekete szeme sarkából éles pillantásokkal követte a professzor minden mozdulatát, minden szavát a nagyviziteken, valamit megérezhetett annak nagyságából, ami körülötte zajlott.

Ha eleinte nem is értette, nem is hitte, lassanként ráébredt, hogy itt vele valami nagy dolog történt: itt most őt megmentették...

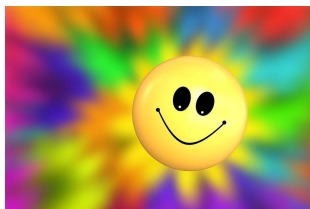
És amikor már gyógyultan, útra készen álltak meg a műtétet végző adjunktus előtt elbúcsúzni, s az anyja, egy gyűrött nejlonszatyrot szorongatva, egyik lábáról a másikra állva megköszönte a segítséget, s meglökte a fia tarkóját, hogy köszönjön ő is, és már indultak volna, a gyerek hirtelen elpattant az anyja mellől, és odalépett az orvoshoz.

A szemébe nézett, magasra, mert természetesen apró legényke volt, aztán egyenesen kinyújtotta a kezét, megrázta az orvosét, mint férfi a férfit, s hangosan ennyit mondott:

– Kösz! - Aztán elrohant, végig a folyosón, az anyja után.

Az orvos mozdulatlanul nézett utána néhány másodpercig, majd megköszönte a torkát, és még mindig rekedten egy kicsit, megszólalt:

– Hát, bizony... sok hálás betegem volt az évek során, végighallgattam jó néhány őszinte és egypár, csak udvariasságból elmondott köszönetet, olvastam cirkalmas verset, kaptam szeretettel hímzett terítőket és félig vak bácsi festette képet, de ezt... ezt a kézfogást nem fogom elfelejteni soha... nem, amíg élek...

Babits Mihály: Balázsolás

Szépen könyörgök, segíts rajtam, Szent Balázs!

Gyermekkoromban két fehér
gyertyát tettek keresztbe gyenge nyakamon
s úgy néztem a gyertyák közül,
mint két ág közt kinéző ijedt őzike.

Tél közepén, Balázs-napon
szemem pislogva csüggött az öreg papon,
aki hozzád imádkozott
fölém hajolva, ahogy ott térdeltem az
oltár előtt, kegyes szokás
szerint, s diákul dűnnyögve, amit sem én,
s ő se jól értett. De azért
te meghallgattad és megóvtad gyermeki
életem a fojtogató
torokgyíktól s a veszedelmes mandulák
lobjaitól, hogy fölnövén
félszáz évet megérjek, háladatlanul,
nem is gondolva tereád.

Óh ne bánd csúf gondatlanságom, védj ma is,
segíts, Sebasta püspöke!

Lásd, így élünk mi, gyermek módra, balgatag,
hátra se nézünk, elfutunk
a zajló úton, eleresztve kezetek,
magasabb szellemek – de ti
csak mosolyogtok, okos felnőttek gyanánt.

Nem sért ha semmibe veszünk
s aztán a bajban újra viasszaladunk
hozzátok, mint hozzád ma én
reszkető szívvel... Mosolyogj rajtam, Balázs!
ki mint a szepegő kamasz,
térdeplek itt együgyű oltárod kövén –
mosolyogj rajtam, csak segíts!

Mert orv betegség öldös íme engemet
és fojtogatja torkomat,
gégém szűkül, levegőm egyre fogy, tudóm
zihál, s mint aki hegyre hág,
mind nehezebben kúszva, vagy terhet cipel,
kifulva, akként élek én
örökös lihegésben. S már az orvosok
kése fenyeget, rossz nyakam
fölvágni, melyet hajdan oly megadón
hajtottam gyertyáid közé,
mintha sejtettem volna már... Segíts, Balázs!

Hisz a te szent gégedet is
kések nyiszálták, mikor a gonosz pogány
kivégzett: tudhatod, mi az!
Te ismered a penge élet, vér izét,
a megfeszített perceket,
a szakadt légcső görcseit, s a fulladás
csatáját és rémületét.
Segítség! Te már mindent tudsz, túl vagy mindenem,
okos felnőtt! Te jól tudod,
mennyi kínt bír el az ember, mennyit nem sokall
még az Isten jósága sem,
s mit ér az élet... S talán azt is, hogy nem is
olyan nagy dolog a halál.

Az öröm Isten lényéhez tartozik. A Biblia boldog Istennek nevezi (1Tim 1,11), akinél teljes öröm van (Zsolt 16,11). A teremtés alapvető vonása, hogy Isten az embert szeretetből és öröme teremtette. Isten és a teremtett világ között akkor van harmónia, békesség, amikor Isten örül(het) alkotásainak, s az ember örül Istennek (Zsolt 104,31.34).

A mosoly világosság a lélek ablakán! Jelzi, hogy a szív otthon van.

Örülj, ha esik az eső, mert ha nem örülsz, akkor is esik!

Ne sírj, hogy valaminek vége, inkább örülj, hogy megtörtént!

Amikor rossz dolgok történnek veled, hajlamos leszel minden helyzetnek meglátni a pozitív oldalát. Máshogy látsz dolgokat, mert pontosan tudod, hogy mindig van rosszabb.

Endrődi Sándor: Viharban

Ha rád zúdul az élet,
És ver a végzet átka:
Ne csüggedj, meg se rémülj,
De nézz dacos haraggal
A zivatar szemébe,
S állj hulló mennykövek közt
Szilárdan mint a szikla.
Remegjen, aki gyáva,
S hajszoljon menedéket
Villám és zápor ellen:
Te tárd ki pusztá melled
A fergeteg dühének,
Hadd hűtse záporával
Fölzaklatott szívednek
Haragos indulatját,
S míg tombol körülötted:
Te gyújts egy büszke dalra,
S vagdald meg komor arcát
Félelmes kacagással!
Meglásd, e viadalban
A győzelem tiéd lesz:
Bántatlan hagy a villám,
S begyűrött süvegedről
A jég is visszapattog!

Nemes Nagy Ágnes: Jég

Belémfagy lassan a világ,
mint téli tóba nádbugák,
kis torlaszokban ott ragad
egy kép, egy ág, egy égdarab –
ha hinnék Benned, hallgatag
széttárnád meleg tenyered,
s az két kis napként sütne fönn
a tél felett, a tó felett,
hasadna jég, mozdulna hab,
s a tárgyak felszökellve mind
csillognának, mint a halak.

Wass Albert: Az összetartás erejéről

„– Tudják, én szegény fiú voltam és gyermekkoromban anyám elszegődtetett a községhez disznópásztornak. Maguk most nevetnek, pedig a disznók előtt megemelheti a kalapját minden ember. Tudják-e milyen jó szándékú, becsületes állatok azok? Három éven át jártam ki a legelőre velök, tavasztól ősziig. Megismertem őket. Hűségesekek, tisztességesek. Értik? Szerettek engem! Pedig én nem is voltam disznó, csak ember...”

Nyelt egyet és egy pillanatig maga elé bámult a padlóra. Aztán folytatta: – „Egy őszi makkoltatni küldtek föl a hegyekbe. Akkor történt, hogy farkasok kezdtek kerülgetni a kondát. Volt a rám bízott állatok között egy, amelyik mindig külön járt a többitől. Egy rühes, sovány kis süldő. A többi nem tűrte meg maga között, mert hogy maga alá piszkolt, fektiben. Mert a disznó nagyon tiszta állat, tudják-e, az elveri magától az ilyet. A konda szégyene volt ez a süldő. És éppen erre mentek rá a farkasok.

Reggel történt, alig valamivel virradat után. Éppen kitereltem az állatokat a karámból s álmosan dűtöttem neki hátamat egy bükkfának, amikor a visítást meghallottam. A kis rühes süldő megint valamivel távolabb túrt a többitől, s azt cserkésztek be a farkasok. Négyen támadtak reá egyszerre.

De amikor én felütöttem fejemet a sivalkodásra, már valamennyi disznónak fönt volt a feje és a következő pillanatban az egész konda összeröfönt s mint egy roppant fekete henger rohant reá a farkasokra. Képzeljének csak el kétszázegynéhány disznót, tömötten egymás mellett, fölemelt ormánnyal rohanni, fújva és fogcsattogtatva!

Szempillantás alatt elkergették a farkasokat s a kis rühes süldőnek néhány harapáson kívül semmi baja nem történt. Én pedig sokat gondolkoztam akkoriban azon, hogy miért is védte meg a falka ezt az egyet, akit amúgy is kiteszított maga közül s akit azután sem fogadott vissza soha. De csak most jöttem rá: azért, mert disznó volt az is.

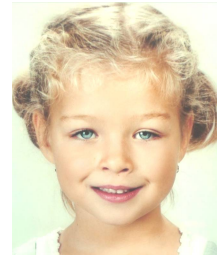
Hát látjátok, ezért szeretnék disznó lenni. Mert irigylem a disznóktól a szolidaritást, ami az én emberi falkámból hiányzik. Mi tanokat hirdetünk és jelszavakat halmozunk jelszavakra, de közben mindenki csak önmagával törődik, nemhogy a kisujját is mozdítaná másért.

Ha akkor, ott az erdőn, az én disznófalkám is úgy viselkedik, mint ma az emberi társadalom: rendre az egész falkát fölfalhatták volna a farkasok.

Mint ahogy az embereket is fölfalja rendre a gonoszság és az önzés.”

Ady Endre: Jégpályán

A pálya partján álldogáltam,
Ott lenn játszott a víg sereg.
Úgy volt, vagy nem, de legvígabbnak
Én, lányka, téged néztelek.
Szép arcod égett, kipirulva
Csak úgy repültél, szép leány...
Nem csoda, hogy a jégre vittél
Engem is egykor, hajdanán.

Vidám kacaj csengett közelben,
Elöttem siklottál tovább.
Lehet, hogy nem engem neveltél,
Tán leesett a korcsolyád
S nevetted, hogy annyi gavallér
Ajánl mohón segédkezet,
Kiket úgy fogsz a jégre vinni,
Mint jégre vittél engemet.
Csak azt nem értem semmiképpen,
Hogy még nagyon sok lány van ott,
De nevetését mindeniknek
Túlcsengi a te kacajod.
Hogy feltűnést kívánsz te kelteni -
Rólad feltenni nem lehet
Másnak - de én tudom, mióta
A jégre vittél engemet.

Ismerlek jégen, bálteremben,
Salonban, utcán, mindenütt,
Tudom, hogy üres szíved, lelked,
Fagyod egy vulkánt is lehűt.
Te mindig csak ragyogni vágyol
S örülsz a hódítás felett...
Sajnos! csak akkor tudtam mindezt,
Hogy jégre vittél engemet.

Te csak repülj, repülj tovább is,
Repülj egy hosszú életem,
Ne ismerd meg azt a fájdalmat,
Melyet szereztél énnekem...
De - talán - majd egyszer csalódva
Fel fog zokogni jégszíved
S meg fogod bánni, nagyon bánni,
Hogy jégre vittél engemet!...

Jékely Zoltán: Havazás

Hópihék, kavargó, pillanatnyi
emberi sorsok!

Mondjátok, ki boldog
Ki földrehull, reátipornak;
az ereszen-maradt:
elolvad.

Felbukkanunk,
kavargunk jobbra-balra,
aztán fejünk a földre hajtva
visszahull újra ki-ki pornak.

Radnóti Miklós: Február

újra lebeg, majd letelepszik a földre,
végül elolvad a hó:
csordul, utat váj.
Megvillan a nap. Megvillan az ég.
Megvillan a nap, hunyorint.
S íme fehér hangján
rábéget a nyáj odakint,
tollát rázza felé s cserren már a veréb.

Áprily Lajos: Nő már a nap

Ember, ne félj: nő már a nap!
A jégfogú szél nem harap.
A koldus is dúdolva jár,
ragyog rongyán a napsugár.
A gond sem él mindig, ne hidd,
ragadd meg és a hóra vidd.
A hóval szétfoszlik hamar:
elmossa egy langyos vihar.
A déli szél kürtjébe fú,
léggömbbel játszik egy fiú.
Most elszakadt a gömb-zsineg
s gömbje boldogan lebeg.
Ringatja a tavasz szele-
szállj fel, kedvem, szállj fel vele!

VICCOLDAL

Ha intelligens vagy, annak az az előnye, hogy azért mindig eljátszhatod, hogy hülye vagy, míg fordítva ez teljesen kizárt! (Woody Allen)

Kisfiú nagyapjával a parkban sétál. Szembe jön velük a tanító néni. Nagyapa mondja: - Bújj be a bokorba, nem mentél ma iskolába!

- Nagyapa, Te bújj el, mert ma volt a temetésed!

- Pistike, addig nem állhatsz fel az asztaltól, amíg meg nem eszed a vacsorát!

- Jaj, de jó, akkor holnap nem mehetek iskolába!

Pistikét a suliról faggatja a szomszéd néni:

- És melyik a kedvenc tárgyad az iskolában?

- A csengő.

Kémiaórán a tanár ezt kérdezi:

- Na, gyerekek, ha beledobom az aranygyűrűmet a savba, szerintetek feloldódik?

- Nem, tanár úr.

- Nagyon jó! És miért nem?

- Mert akkor nem tetszene beledobni...

Reggel az anya ébreszti a gyereket:

- Kelj fel, fiam, az iskolába kell menned!

- De mama, miért kell mennem? Utálok oda járni!

- Mondj két okot, miért ne kellene menned?

- Először is: az összes gyerek utál. Másodszor: a tanárok még jobban utálnak.

- Ezek csak kifogások, indulj már!

- Mondj két okot, miért kellene mennem!

- Először is: 47 éves vagy. Másodszor: te vagy az igazgató!

A múlt héten adtam össze egy nagyon helyes fiatal párt, akik foggal-
körömmel harcolnak a megélhetésükért. – mondja a plébános

- Olyan nehéz körülmények között élnek?

- Nem, csak a fiú fogorvos, a lány pedig manikűrös.

Rendhagyó körlevél:

„Élete kezdetén édesanyja hozta el Önt a karjában. Amikor házasságot kötött, felesége karján érkezett ide. Amikor majd meghal, a barátai hozzák el, Nincs kedve egyszer a saját lábán eljönni?”

Az asszony elmegy panaszkodni a plébánoshoz, hogy mindennap összevesznek az urával, a vacsora sem ízlik már egyiküknek sem, mert annyira korholják egymást, hogy még az étvágyuk is elmegy.

A plébános pedig azt tanácsolja:

– Hát van erre egy hatásos gyógyszerem, adok én magának egy üvegcsé „szentelt” vizet, s amikor megérkezik az ura, gyorsan vegyen a szájába belőle egy kanállal. De le ne nyelje, csak forgassa a nyelve körül a szentelt vizet vagy egy félóráig. Aztán majd számoljon be nekem az eredményről.

Így is történt. Amikor elfogyott a „szentelt” víz – mert félóra elteltével csak lenyelte az asszony – visszament hát a plébánoshoz. Mondja neki:

– Plébános úr, nagyon köszönöm a szentelt gyógyszert, kitűnően bevált. Azóta nincs vita, nem veszekszünk, a férjem is jókedvvel fogyasztja el a főztömet, tudna-e adni még belőle egy üveggel?

A női kolostorban festők dolgoztak. A főnöknő szólt az egyik konyhás nővérnek, vigyen nekik ebédet. Ő odacsoszogott, de gondolta, előbb kicsit vizsgáztatja őket. Kérdezte az egyik fiatal munkást:

- Fiam, tudod, hogy kicsoda Poncius Pilátus?

A férfi megrázza a fejét, nem tudja. Aztán odakiált a társának:

- Te tudod, hogy ki az a Poncius Pilátus?

- Nem – hangzik a válasz. – Miért?

- Mert itt a felesége... ebédet hozott neki.

Az első világháború után egy katona hálával emlékezett arra az apáca-nővérré, aki a kórházban ápolta, mikor megsebesült. Elhatározta, meglátogatja, visz neki virágot. A kolostor kapujában a portás nővér felvilágosította

- Krizosztóma nővérből közben Tisztelendő Anya lett, de bizonyára örül a látogatásának.

A férfi bánkódott:

- Ejnye, ha tudtam volna... akkor hoztam volna valamit a kicsinek is!

Feltörték a templom perselyét. Néhány nappal később a plébános levelet kap, benne egy ezressel:

„A perselyben összesen 5600 Ft-ot találtam. Mivel furdal a lelkiismeret, mellékelten visszaküldök egy részletet. Ha a lelkiismeretem továbbra is kínoz, újabb visszafizetésekre számíthatnak.”

- Ne szomorkodj! Tudod, ha egy ajtó becsukódik előtted, kinyílik egy másik!

- Tudom, nekem is volt Dáciám!

Egy idős úr már nagyon megfontoltan, lassan vezet. Kimegy a vasútállomásra a vendégéért. Hazafelé mondja a kanyargós erdei úton:

- Milyen jó nap, szinte nincs is forgalom.

- Dehogy nincs - mondja a vendég mosolyogva – csak mögöttünk.